

TOMÁŠ SEKERKA

NÁJEZDNÍK Z PUSTINY

CLONA 1

FANTOM
2020 *PRINT*

Copyright © 2020 Tomáš Sekerka
Cover © Zuzi Maat

ISBN 978-80-7594-072-8

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

PROLOG

První putovali vesmírem po tisíce let.

Vlastně to není tak docela pravda. Pokud je pohyb definován jako měnící se vzdálenost jednoho tělesa vůči druhému, pak by bylo mylné nazývat jejich cestování pohybem. Jestliže totiž ve známém okolí neexistuje jediná molekula hmoty, definice je neplatná.

Přesto tomu tak bylo. Putovali relativní rychlostí, aniž by tomu cokoli nasvědčovalo. Avšak Prvním to nevadilo. Času se možná báli, ale měli ho dostatek. Přesněji řečeno neměli žádný, protože neexistuje-li prostor, není ani čas.

Pokud se budeme i nadále držet lidských teorií a definic, dalo by se o Prvních říci, že ani oni samotní neexistovali, jelikož se nedali zvážit ani změřit.

Pokud se nerozhodli pro opak – a to se stalo právě teď.

1

ERIK (R. 39 PO D. T.)

Otec klečel v obývacím pokoji a dávil na koberec. Ani si nestihl sundat svářečské brýle, připevněné na gumě. Vydával u toho tak hlasité zvuky, až jsem si myslel, že umírá. I když jsem ho nenáviděl, stejně jsem o něj měl strach. Sám jsem nevěděl proč a nesnášel se za to. Zvratky pleskaly o zem a měly stejnou barvu jako koberec, který jako by byl k tomu účelu přímo předurčen.

Otec se svezl na zem a neobratně si stáhl brýle z hlavy. Měl žlutá bělma, ve světle svící vypadal jako Pekelný démon z knih, ze kterých jsme se učili. Maminka mě odstrčila a přiklekla k němu, aby mu podržela vlasy a otřela z vousů kousičky houbového chleba, který upekla k snídani.

V takových situacích jsem se mohl bezpečně přiblížit, protože jsem věděl, že by neměl dostatek sil chytit mě a nařezat mi. Důvod k tomu nikdy nepotřeboval, jenom jistou ruku. Byl to skvělý pocit, cítit se na chvíli silnější než on. Kdybych ho nakopl, svezl by se na zem a už by nevstal. Nebo by se po mně ohnal, ale já si byl jistý, že bych stihl uskočit. A kopnout ho znovu.

Maminka se ho snažila vytáhnout na starou pružinovou pohovku, zatímco na mě křičela, abych jí s tím pomohl. Neposlechl jsem, protože ona mě nikdy nepotrestala. Bylo mi jí líto, ale mohla si za to sama. Nakonec to vzdala a ne-

chala bezvládného otce ležet na zemi. Jemu to bylo ostatně jedno. Dokud v ruce svíral hranatou láhev s hnědou pálenkou, všechno ostatní mu bylo ukradené.

Měl to být můj šťastný den. Matka se chystala s ostatními ženami nakupovat do města a já mohl jet s nimi. Obvykle jezdila jedna z mých starších sester, ale já se u otce zapřísahal, že je to moje jediné přání k narozeninám a že zastanu dvakrát více práce u domu než obvykle. Rychleji už jsem pracovat nedokázal, proto jsem to vynahradil vytrvalostí a dřel celou noc až do rána. Vysmýčil jsem celý dům, v ledové vodě odplísnil a vypral peřiny, pomohl matce s běžnými pracemi, venku umyl všechna auta. Obzvláště jsem si dal práci s otcovou dodávkou, na kterou jsem jinak nesměl ani sáhnout. Dokonce jsem se pustil i do činností, ke kterým mě obvykle nepustili, jako třeba sušení cukrového keře a úklid kotců pouštních lišek. Bylo jim potřeba vyčistit klece, vyměnit vodu a hlavně zkontrolovat, jestli si nepotrhalý pásy přes oči. Kdyby se moc dlouho dívaly k nebi, zešilely by. Takhle práce mi nevadila, rád jsem pozoroval ta roztomilá tělíčka s rezavou srstí a velkýma vyčnívajícíma ušima.

Udělal jsem chybu, že jsem ho vzbudil. Jenže jsem se nemohl dočkat. Podíval se na mě, jeho zamžené oči mě s námahou zaměřily. Vstal, vzal mě kolem ramen v předstíraném přátelském gestu a pravil: „Nevzpomínám si, že bych ti něco slíbil. Ale nikam nepojedeš. To tě naučí, že pořádně makat se musí pořád, ne jenom když po někom něco chceš. Navíc, kdyby ty prokletý neznabozi viděli, jaký je můj syn slaboch, nic by nám neprodali. Chraň Bůh, vždyť by to tu vzali útokem!“ Zasmál se. „Ne, ne, to i tvoje sestra má větší páru než ty, to přece víš.“

Vlastně jsem něco takového čekal. Ale stejně mě zklamání

zasáhlo víc, než jsem si byl ochoten připustit. Vykroutil jsem se mu a vyběhl nahoru po schodech. Odrazil jsem se od dřevěného zábradlí, až zapraštělo, a skočil do postele ve svém pokoji. Snažil jsem se nerozbrečet, ale slzy mi rozmazaly vidění, ať jsem mrkal sebevíc. Bože, jak já ho nenáviděl!

Přestože to otce přivádělo k zuřivosti, v tomto domě se plakalo dost. Dřív plakala maminka, když ji bil. Pak k nám přišla Vivian. Někdo ji našel v Pustině s malou Nikki v náručí. On řekl, že to bude naše nová matka a že se o nás bude starat. Vivian plakala obvykle nejvíc, vlastně brečela skoro neustále. V poslední době však plakala nejčastěji Marie, má starší sestra, a to pokaždé, když ji v noci navštívil. Její pokoj byl hned vedle mého, takže jsem kvůli tomu často nemohl spát. Marii jsem litoval ze všech nejvíc. Vždycky se mu dokázala postavit. Když onemocněla má mladší sestra Veronica, dokonce na něj zvýšila hlas. Otec jen odvětil, že žloutenku a jiné nemoci sesílá Satan na ty, kteří se dost nemodlí, a že kdyby Bůh nechtěl, aby sral na půdě, tak mu opraví záchod.

Musel jsem asi usnout vyčerpáním, protože mě probudil matčin polibek na čelo.

„Všechno nejlepší, chlapče,“ zašeptala a něco vedle mne položila. „Dobře to schovej, Jack to nesmí vidět.“ Dala mi další pusu a rychle odešla.

Byl to starý tablet. Tenký bílý plast na okrajích displeje byl zažloutlý, solární panel na horní hraně naprasklý, ale pro mě to byl přístroj z jiného vesmíru. Byl dokonalý. Nikdy nezapomenu, jak mě fascinovala ta čtverhranná záře uprostřed temnoty mého pokoje. Bylo to něco nadpozemského. Takové věci byly v naší komunitě zakázané. Jedinou technologickou vymožeností byla rušička signálu umístěná na nádvoří, na špičce dřevěného kříže. Prý nás chránila před zlými duchy a pokušením.

A ten kousek božské technologie v sobě skrýval nekonečné množství informací ve formě knih a audiovizuálních materiálů.

Naprosto mě to uchvátilo. Každé nahlédnutí bylo pro mne šokující. Nejvíc mě však fascinovala skutečnost, že o Bohu, Dáblu a náboženství jsem tam toho našel pramálo. Začínal jsem si uvědomovat, že co otec považuje za střed vesmíru, to mají jiní lidé za prosté báchorky. Dokonce jsem se v knihách dočetl o jiných nenáboženských teoriích, které vysvětlovaly, proč nebe pokryla nachová Clona.

O apokalypse a krvi nevěřících tam nepadlo ani slovo.

Dozvěděl jsem se také o internetu. Netušil jsem, kde ho mám hledat, ale nebyl jsem natolik hloupý, abych se ptal kohokoli z okolí. Okamžitě bych byl označen za rouhače a následně zmrskán. Věděl jsem, co musím udělat. Musel jsem se dostat do města. Nevěděl jsem ale jak.

O několik týdnů později, když jsme zasedli k nedělnímu obědu, měl otec dobrou náladu. To se moc často nestávalo, obvykle ještě spal nebo trpěl kocovinou, a to se okolo něj muselo chodit po špičkách. Důvod jeho chování byl prostý. Pohádali se se sousedem kvůli kvalitě svých pálenek, načež otec pravil, že radši vypije dvě piny vlastních chcanek, než aby přičichl k té jeho břechce. Z toho vznikla sázka a on ji vyhrál. Když se mu soused zdráhal vyplatit výhru – noc s jeho ženou – rozbil mu otec hlavu kamenem, jak nám později barvitě líčil. Měl štěstí, že soused přežil, jinak by trestu neunikl. Ani dobrá známost s knězem by mu nepomohla.

Matka nosila jídlo na stůl, malá Nikki vřeštěla a nahatá běhala za psem. Zvláštní bylo, že se ještě neukázala Marie s Veronicou, ty by si nedělní oběd ujít nenechaly. Vivian seděla těsně u otce, jeho ruku položenou na stehně. Skoro

nemluvila, a když už, nikdy se dotyčnému nedívala do očí. Často ani neodpovídala na otázky – byla prostě mimo.

Otec pil a byl čím dál hlasitější. To byla má příležitost. Věděl jsem, že když to neudělám teď, budu toho navždy litovat. Odvážil jsem se zeptat se ho, jestli se mohu připojit k sestře a jet příští týden do města. Vyprskl smíchy, jako bych řekl bůhvíjaký vtip. Přitom popadl matku, která se skláněla u kamen, a posadil si ji na klín.

„Ne, Eriku, to bys nemohl. Je mi to líto, ale na mně to nezáleží. Může za to tvoje matka.“ Najednou zvažněl. „Víš, ty jsi, jak to říct slušně... hlupák, jo, to je to slovo. Po matce. Vysvětlím ti to. Ona je taky hloupá, o tom žádná, jenže je zároveň taky mazaná. Říká se tomu,“ objal matku, aby dosáhl na láhev, „vychytralá!“ Udeřil do stolu. „To je ono!“ Chytil ji za bradu a pak sjel špinavými prsty níž a prsty objal její krk. Zrychlil se jí dech. „Pokud by odjely všechny sestry a ty s nima, neměl bych na ni žádnou páku, mohla by mi zdrhnout, chápeš?“

Moc jsem nechápal, ale vadilo mi, jak se k ní chová a že mi říká, že jsem hloupý.

„Nejsem hlupák,“ řekl jsem tiše a snažil se v sobě dusit vztek.

„Ale jistěže jsi,“ zamumlal. Už mu těžkla víčka. „Nic ani... nevíš...“

„Rozhodně ne podle IQ testů,“ řekl jsem, ale už vtom jsem věděl, že jsem udělal chybu.

„Cos to řekl?“ Otec jako by okamžitě vystřízlivěl. Měl zastřený zrak. Znal jsem ten pohled, nevěstil nic dobrého.

„Jacku, prosím tě,“ vložila se do toho matka, která do té doby toporně seděla na otcově klíně. Odstrčil ji a shodil na prkennou podlahu. Vrávoravě se postavil a převrátil přitom židli. „Kdes to slyšel?“

Nemohl jsem mluvit. Vyschlo mi v krku.

„Odpověz, ty malej hajzle!“

„Proboha, Jacku!“ křičela matka ze země nepřítčtně.

„Ty laskavě zavři klapačku,“ řekl jí a naznačil kopnutí. Zaječela a dala se do pláče.

Využil jsem rozptýlení a chtěl jsem utéct nahoru do pokoje, ale mé tělo jako by vědělo, že to nemá cenu – nohy jsem měl těžké a pomalé.

Otec mne chytil za vestu. Ta se roztrhla a na zem s nepřeslechnutelným „prásk!“ upadl můj tablet. Otec na přístroj vyvalil oči, pokřížoval se a zdánlivě se uklidnil. Pak odešel do před síně. Očima jsem hledal pomoc u matky, jenže ta byla stejně vystrašená jako já.

Když se vrátil, po tváři mu tekly slzy. V ruce držel stříbrný kolt.

„Pro lásku boží, já tě prosím,“ matka se před ním plazila, zachytávala se jeho dřavých nohavic.

Tentokrát otec nic nenaznačoval. Kopl matku do brady, až jí zuby cvakly a hlava zapružila, jako by měla krk z gumy. Vivian vykřikla a snažila se co nejvíce vtěsnat do rohu, až narazila na police.

„Copak nevidíš, že už je zatracený?!“ řval na ni. „Copak to nevidíš?!“ Pak vyrazil ke mně, ale vůbec si nevšiml Jonase, našeho psa, který štěkal a chystal se mu zakousnout do nohy. Zakopl, ale ještě by se mu podařilo udržet rovnováhu, kdyby se mu pod nohy nezapletla Nikki. Stihl se chytit ubrusu, ale pak se zřítíl se stolem i s veškerým nádobím na zem.

Bylo to jako ve snu, v mlze, jako by se vzpomínka roztekla do okrajů mého periferního vidění. Stál jsem u stěny a ochromený hrůzou čekal, co se bude dít. Ale otec si mě nevšiml. Pomalu nakračoval k Vivian, která zdvihla jeho

zbraň. Hleděla na ni, jako by nic podobného nikdy neviděla. Jako by nevěděla, co to je. Prohlížela si ji, pak ji otočila proti sobě a hlaveň vložila mezi rty, které si musela malovat červení. Jako kdyby měla všechnen čas světa, pomalu vsunula palec ke spoušti. Ozvala se rána, ani ne příliš hlasitá. Jen takové *prd*, jako by to byla hračka na kapslíky. V rozpraskané omítce za ní se objevila dírka. Vivian se krátce rozhlédla, jako kdyby si nebyla jistá, jestli se něco stalo. Nakonec jí klesla hlava a svezla se na kolena k zemi. Dusila se, nebo spíš topila, kašlala a prskala krev.

Otec na ni chvíli vyděšeně zíral, pak se mu tvář zkroutila žalem. Poklekl k ní a držel jí hlavu v dlaních, dokud nezemřela. Vyprostil jí zbraň z prstů a otočil se na mě.

„To všechno je jeho chyba, je posedlý Dáblem,“ prohlásil. K něčemu sbíral odvalu a odhodlání.

Natáhl kohoutek a přiložil mi hlaveň k čelu. Byla vlhká a teplá, jako matčin polibek před spaním.

„Nemám na vybranou,“ zašeptal otec.

Zavřel jsem oči.

Vtom se rozlétly dveře a zvenku k nám dolehl vzdálený křik a nářek. Prostor mezi veřejemi vyplnila široká postava. Byl to muž s pleší a dlouhými hustými vousy. Při pohledu na něj se mi jako první vybavil obrázek pračlověka z historických knih. Jenže to nebyl pračlověk – byl to válečník. Pod oprýskanou, ale kvalitní koženou vestou se mu rýsovala objemná neprůstřelná vesta se spoustou oblin a kapes naplněných zásobníky a náboji. Zpoza krku mu vystupovaly jílce dvou mečů. V ruce držel brokovnici. Nepochobala se té, jakou měl otec schovanou ve stodole. Byla mnohem masivnější, hlavně nebyly vedle sebe, nýbrž nad sebou. K předpažbí měl lepicí páskou připevněné červené patrony se zlatým koncem. I když vypadal jako samotný

bůh války, zaujalo mě na něm něco jiného. Nenosil brýle. Každý venku musel nosit brýle s UV filtrem, věděli to všichni.

Otec se otočil a namířil revolver na něj. Muž nás všechny obdařil lhostejným pohledem, pistole si nevšímal. V jeho očích bylo jen podivné, poklidné prázdno. V porovnání s ním působil můj otec směšně. Byl malý a měl malou zbraň. Třásla se mu ruka. Nikdy jsem ho neviděl se bát. Stiskl spoušť. Kohoutek cvakl, bubínek se protočil, ale nic víc se nestalo. Asi došly náboje.

Muž se stále tvářil nezúčastněně. *To mu bylo jedno, jestli ho můj otec zastřelí?* Přistoupil blíž a rychlým pohybem pažby brokovnice ho praštil ze strany po hlavě. Otec padl jako podřatý. Podle té rány, kterou jsem viděl, mohl být klidně na místě mrtvý. Cizinec se rozhlédl, jeho netečné oči zavadily o mrtvou Vivian, rozbitý stůl a plačící Nikki – *proboha, už přestaň brečet!* – až se zastavily u mě.

Nevím, co mě zasáhlo víc. Jestli příšerný strach z toho muže a jeho pozornosti, nebo to, co se odehrávalo za ním. Má vlastní matka, jediný člověk na světě, kterému na mně záleželo, se odplazila do chodby a zvedala se na nohy. Z úst jí tekla krev, oči plné děsu a šílenství upírala na válečníka. Pochopil jsem, že se rozhodla. Rozhodla se, že mne tu nechá. Strach ze smrti náhle přehlušila bolest. Bolest na hrudi, bolest duše. *Já se taky bojím, matko! Ale tebe bych tu nikdy nenechal!*

Ten velký muž na mne stále zíral. A viděl mi až do žaludku.

Matka udělala krok. Parkety zaskřípaly.

Muž se děsivou rychlostí otočil a vypálil. Nikdy jsem neviděl někoho pohybovat se tak rychle. Ozvala se rána jako z děla, v uších mi zalehlo. Nenalá síla matku odmrš-

tila a roztrhla na dvě půlky. V tom otřesném představení jsem viděl, jak se dva kusy těla nerozpadly jen proto, že byly stále spojeny páteří. To, co z ní zbylo, narazilo do almary a skácelo se v odporně nepřírozeném úhlu na vlastní nohy. Rudá krev ztropila květinovou tapetu, stékala po oválném zrcadle.

Muž si plynulým pohybem zasunul brokovnici do pouzdra na zádech. V jeho obličeji se neobjevila lítost, smutek ani rozčilení, jediná známka pohnutí nebo citu.

„Postav se,“ přikázal. Ani jsem si neuvědomil, že se mi podlomila kolena. Chladný tón jeho hlasu na mě působil jako výhrůžný hlas samotné smrti. Popadl mě za ruku a přitáhl k sobě. Pohlédl mi do očí, zdvihl mi bradu, poměřil mou výšku s vyšitým proučkem na opasku. Díval se mi na ruce, zkontroloval stavbu těla. Cítil jsem z něj pot a vůni žhavého písku.

Odkopl revolver, tasil vlastní pistoli a bez míření střelil otce do kolena. Ten se ihned probral a začal ječet. Válečník ho popadl za montérky a zdvihl, jako by nic nevážil. Nohou postavil židli a hodil ho na ni. Sotva, že se otec nezřítil zpátky na zem. Já jsem se zatím snažil dostat k Nikki, ale muž si mě přitáhl a vtiskl mi do ruky jeho pistoli. Hlaveň vecpal otci do oka a přidržel ho, aby se necukal. Až když si byl jist, že zbraň pevně držím, pustil ji. Pravidl: „Ranou do oka malou ráží zvýšíš šanci, že se kulka dostane až dovnitř. Místo mezi okem a mozkiem totiž nechrání kost.“ Pistole byla těžší, než bych čekal.

„Ale proč...“ Nedochovalo mi to.

„Bud' zemřeš ty, nebo on,“ řekl lakonicky. Věřil jsem, že to myslí vážně.

„Synu, synku můj, poslouchej. Jsem tvůj otec. Mám tě rád. To víš, ne?“ žadonil. Páchl alkoholem a močí.

Měl jsem strach. Takový, jaký jsem v životě nepocítil. Ten strach zamlžil mé vidění, ovládl mé tělo. Ovládl i mou paži. Jako bych to náhle nebyl já, kdo měl učinit to rozhodnutí. I kdybych chtěl, nemohl jsem. Byl jsem jen divák. Ten v pozadí, který může jenom čekat, jak to dopadne. Mlhavě, jako ve snu jsem sledoval, jak otci kane nudle z nosu. Nevím, co to se mnou strach udělal, ale byl jsem sám překvapen.

„Promiň, nemám na vybranou,“ řekl jsem a zmáčkl spoušť.

Třeskla rána, pistole se mi vyškubla z prstů a spadla na podlahu. Otcovo oko se protrhlo v černý důlek, hlava mu klesla na prsa.

Muž sebral pistoli, sklonil se pro Nikki a vzal si ji pod paži. Druhou rukou chytil Jonase za obojek a vyšel do purpurově opalizující tmy. Šel jsem za ním. Nevěděl jsem proč. Momentálně jsem nevěděl nic.

Venku na nádvoří parkoval asi tucet impozantních vozidel, seřazených do širokého půlkruhu. Jako omámen jsem si je prohlížel. V záři plamenů hořících domů se leskly jako stroje z budoucnosti, jako mimozemští tvorové, jako nadpozemské přízraky. Nic podobného jsem nikdy neviděl. Zatímco otcův vůz byl hranatý a prokvetlý rzí, tato auta měla oblé tvary a ladné křivky. Ale to nebylo všechno. Byla pomalovaná barvami, opletená ostnatým drátem či vylepšená špičatou radlicí nebo bodci. Na některých byly dokonce přivařené ruční zbraně.

Jedno z nich však ostatní překonávalo ve všem. Temná příšera, jejíž samotné kolo bylo větší než já sám, se vzorem, do kterého by se vešla má pěst. Vozidlo jako by se na mě usmívalo. Tento dojem vytvářely diodové pruhy, které se táhly z přední masky po obvodu celé karoserie. Svítily

modře a jen díky nim byl vidět matně černý lak, který jako by vstřebával světlo. Stroj byl bez jakýchkoliv úprav, ale respekt budila sama jeho velikost. Neuměl jsem si představit překážku, která by jej dokázala zastavit.

Někde ještě doznivaly poslední výstřely, ale většina mužů – vzhledem podobných chlapovi, se kterým jsem byl já – nosila do vozů potraviny, barely s vodou, zbraně a cennosti, někteří před sebou hnali ženy. Poznal jsem zrzavou Doris O'Connellovou, dceru apatykáře Kevina. Podívala se na mě ubrečenýma očima, poznala mě, ale rychle odvrátila pohled. Ruce měla svázané za zády.

Nebyl jsem spoutaný, dokonce mě ani nikdo nehlídal. Seděl jsem na zemi, nevěděl jsem, jestli se třesu zimou, nebo strachem, a snažil se pochopit, co se vlastně stalo. Pořád a pořád dokola.

Křik a ruch ustal. Ohně ztratily na síle. Začalo svítat. Stále jsem nic nechápal, nedokázal jsem si pospojovat události a jejich význam.

Mezitím muži rozdělali oheň a začali porcovat psa. Nevím jak, snad podle tvaru hlavy, ale i na tu dálku jsem si byl jistý, že je to Jonas.

Někdo mě zvedl a odvedl do vozu. Pak odešel. Uvnitř bylo hodně místa a skrz podivná okna výhled na všechny strany. Proto jsem dobře viděl, jak se ostatní děti shromáždily na dvoře. Mezi nimi i Nikki. Byli s nimi nějací muži, které jsem předtím neviděl. Měli šedé obleky a vypadali tak pohledně a upraveně, jako by přišli rovnou ze slavnosti. Gestikulovali a na něco ukazovali. Proč jsem nemohl jít s nimi? Proč jsem jako jediný seděl uvnitř?

Docházelo mi to pomalu, i když to bylo evidentní. Protože odejdu s krutými divochy tam, odkud přišli.

2

NIKKOL
(R. 41 PO D. T.)

Když nepočítám pár mlhavých záblesků, jedna z mých prvních vzpomínek byla na bolest a žal. Ztratila jsem Jonase. Pamatuji si, že po mně doktoři, psychoterapeuti a jiní vážně se tvářící lidé chtěli, abych počítala příklady, skládala obrázky, které mi promítali, a pořád jen opakovali slova jako ‚soustředit se‘, a ‚dávat pozor‘, ale já nebyla k utišení. Dali mi nějaké pilulky a spala jsem v postýlce pro malé děti, do které jsem se sotva vešla. Takhle to šlo nějakou dobu, ale spolupracovat jsem začala až v momentě, kdy mi jeden z pánů slíbil, že mi pejska pomůže najít. Lhal mi, ale já mu tehdy uvěřila.

Nevybavuji si už, jak dlouhou dobu jsem tam strávila, ale když si pro mě přijeli Henry a Clair Bennettovi, moji noví pěstouni, bylo to pro mě jako vysvobození. Henry byl vysoký, hubený brunet s křivými zády a kravatou. Měl přátelské rysy a smutný úsměv. Clair byla o hlavu menší blondýna s krátkými vlasy. Byla vkusně oblečená a voněla. Byla hezká a řekla bych i mladá, nebýt několika mělkých vrásek na čele a okolo očí. Všichni byli šťastní a potřásali si rukama. Clair mě vzala do náruče a já si všimla, jak se jí a poté Henrymu stáhly zornice na normální velikost a nepatrně změnily odstín. Objali mne.

„Mami?“ řekla jsem, protože jsem poznala, že s těmito lidmi už zůstanu.

„Budu tě milovat, jako bych jí byla,“ řekla Clair, „ale tvoje matka nejsem. Na to nikdy nezapomínej, Nikkol.“

„A kde je moje máma?“

„Ona je... pryč.“ Postavila mne zpátky na zem. „Zařídili to tak,“ dodala, když si myslela, že už neposlouchám.

Henry mě vzal za ruku a odvedl do velké haly, kde to zvláště vonělo a parkovala tam spousta podivných aut. My jsme nastoupili do jednoho z nejzvláštnějších – do krémově bílého vozidla, které vypadalo jako slepičí vajíčko.

Aniž by Henry nebo Clair cokoliv udělali, rozjeli jsme se. Chvíli jsme jeli uvnitř haly, sedačka pode mnou vrněla, ale potom jsme vylétli ven a vzhůru nad město, a to bylo teprve něco!

Clair se mě ptala, jestli se tam ke mně chovali dobře, ale ztichla, když si všimla, že nevnímám a dívám se ven. Výhled mi vyrazil dech. Neuvěřitelně štíhlé a neuvěřitelně vysoké budovy se zabodávaly do mraků, jako by je mohly podržet, aby se nezlomily. Bylo jich tolik, jako by tvořily celý svět; vystupovaly ze země, dlouhé, zrcadlově se třpytící tyče, odrážející purpurové a fialové odstíny barev, jehlice z křišťálu. Mezi tím se klenuly neméně působivé mosty, do prostoru vystrčené plošiny s parky, bazény a stadiony... Nechápala jsem, kdo to mohl postavit a jak to dokázal.

„Proč jsou všechny ty domy stříbrné?“ zajímalo mě.

„To jsou solární nátěry,“ vysvětlil Henry.

A ta světla! Myriády světelných bodů, nápisů, rozsvícených oken, pruhů řídicích vzdušnou dopravu, projekcí, reflektorů. Všechno to zářilo, jako by to chtělo vyjádřit všechny barvy a odstíny, které existují.

Mírně jsme klesali. Okolo nás jsem zahlédla několik létajících vajíček, stejných jako to naše, a na cestách pod námi jsem spatřila několik procházejících se lidí, ale jinak bylo všude pusto a smutno.

Tolik budov a tak málo lidí? Kde všichni jsou? Chtěla jsem se na to zeptat, ale pak jsem zaklonila hlavu a na všechno zapomněla. Výhled na Oponu těsně nad mraky byl omračující. Byla jiná, než jsem si ji pamatovala z těch několika málo momentů, kdy se mi podařilo nahlédnout skrz šátek, kterým mi maminka zakrývala oči. Normálně by mě vzpomínka na ni rozesmutila, ale teď jsem se utápěla ve fialovém oparu. Zdálo se, že skrz něj prochází více světla, jako by se zapadající slunce snažilo procpat co nejvíce paprsků skrz, ještě než skončí den. Skoro se zdálo, že Opona přestává být jen průsvitná a je skoro průhledná. Mohla jsem si představovat, jak sladce růžový mráček propluje bariérou, jako by se nic nedělo, a pokračuje ve své pouti dál, až do... vesmíru? K Bohu? Kam vlastně?

„Henry,“ naoko ho pokárala Clair, a pak okna ztmavla a změnila se v bělostný interiér, a já neviděla nic. „Nedívej se moc dlouho nahoru, zlatíčko, nebo tě rozbolí hlava,“ řekla a usmála se na mě.

Můj nový domov se nacházel v posledním patře té nejvyšší budovy v okolí. Byl to spíš palác než byt, obrovský a nádherný. Uchvátilo mě zdravé bílé světlo linoucí se z kostkovaných panelů po celém stropě. Intenzita světla se měnila podle toho, jak jsem utíkala z jednoho konce obyvacího pokoje na druhý, nebo dokonce podle toho, jestli jsem se do něj dívala nebo ne. Dveře se mi samy otevíraly a já se je snažila chytit dřív, než zmizí ve stěně.

Můj pokoj byl ze všeho nejkrásnější. Byl tam chlupatý koberec a růžová pohovka, postel, která zajížděla do zdi,

matrace s nastavitelnou tvrdostí, taky starodávňý stolek s šuplíky. Barvu stěn jsem si mohla vybrat a změnit...

„A sleduj tohle,“ mrkla na mě Clair a věřte nebo ne, celá jedna stěna zmizela a naskytl se mi výhled na šarlatově osvětlené město, na každý detail, až jsem se začala bát, že spadnu dolů a zabiju se.

Clair se rozšířily zornice a odešla. Dál jsem prozkoumávala pokoj. Otevřela jsem jednu ze zásuvek v knihovně. Doma jsme sice nějaké knihy měli, ty ale vypadaly jinak než tahle. Až potom jsem zjistila, že držím v ruce digitální papír, ne knihu v pravém slova smyslu. Spustila jsem jej a vybrala náhodně ze seznamu knihu od editora Johna Falze, Poslední aktualizace. Knihu nenapsal člověk, ale vygeneroval software nakladatelství Timefly. Chvíli jsem si četla, ale pak mě začalo rozčilovat množství reklam a animací. Vlastně mě celkem rychle omrzely i ostatní záznaky techniky, musela jsem myslet na mámu a na Jonase. Clair mi říkala, že už jsem velká holka, ale asi ne dost velká, když musím pořád brečet. Jenže ať jsem se snažila sebevíc, slzy se nedaly zastavit.

Druhý den ráno za mnou přišli oba a řekli mi, že se musím vzdělávat a že musím být dobře vychovaná, takže si mám nasadit čočky do očí. Henry mi vysvětlil, co to je. Prý se to jmenuje ITE (Interactive Telecommunication Equipment – Interaktivní telekomunikační zařízení), ale většina lidí si to překládá jako In The Eye – Do oka, nebo tomu říkají prostě ‚čočky‘. S těmihle čočkami se navíc můžu koukat na Oponu, jak dlouho budu chtít, budu lépe vidět ve tmě a zaostřovat na dálku. Jedna čočka byla malinkatá a tenká jako smítko, ta druhá byla větší a silnější a Henry říkal, že se potom ještě zvětší, ale že to vůbec nebolí.

Takto jsem poprvé pronikla do Síťe a zjevil se mi nový svět, skrytý za tím všedním, ale tak nezpochybnitelně skutečný a nekonečný, že jakmile jsem ho jednou našla, nedalo se bez něj obejít. Bylo to jako otevřít dveře do místnosti, ve které byly další stovky dveří, a tak pořád dokola.

Rodiče mne přihlásili hned do několika škol najednou a já je všechny navštěvovala, aniž bych se musela zvednout z pohovky.

Během následujících měsíců jsem se sžíla se Sítí a využívala ji, jako by to byla moje ruka.

Mé úplně první slovo vyhledané online znělo ‚Jonas‘.

Rychle jsem si uvědomovala, že nemusí zůstat u pouhého přání získat ztraceného pejska zpátky. Síť byla místem neomezených možností, a pokud člověk chtěl, mohl dokázat cokoliv. Zvířata byla vzácná obecně, ale u hlídačích psa už šlo o hodnotný majetek. Jeho majitel by byl blázen, kdyby si jej nepojistil obojkem s identifikačním čipem a lokátorem. I kdyby jen tím nejlevnějším typem. Začala jsem prohlížet národní registr majitelů zvířat a Jonasův záznam skutečně objevila.

Jonase už ale ne, a to i přesto, že jsem si k tomu napsala speciální samovyhledávací program. Nehodlala jsem se ale vzdát a pátrala jsem i po dalších způsobech. Došlo to tak daleko, že jsem se dostala ke genomu jeho vrhu a brzy měla připravenou objednávku do genetické laboratoře. Nový, téměř identický Jonas mohl být za pár týdnů na světě. Jenže k tomu bylo potřeba dost peněz. Nezbyvalo mi tedy nic jiného, než se pustit do studia.

Učila jsem se rychle a času jsem měla dost. Kupodivu mi to lezlo do hlavy skoro samo a brzy jsem začala chápat základní principy pohybu a orientace na Sítí. Stačilo jen chtít, mít trpělivost, a nic nebylo nemožné. Byla to zábava.

Trvalo ještě několik dalších měsíců pátrání, plánování a analyzování, než jsem se mohla spojit s pěstouny a předložit jim finanční návrh zahrnující nákup akcií zlata a ropy, vytvoření vlastní firmy pod falešnou identitou a plán, na jehož základě se jim měly vypůjčené peníze s desetiprocentním ziskem vrátit do pěti let.

Vzpomínám si, jak se Claiřina virtuální tvář úkosem podívala na Henryho a řekla: „No konečně.“

3

ERIK
(R. 46 PO D. T.)

Každý z nás měl jiný důvod, proč žít v naší společnosti, v Klanu. Většina skutečně pevně věřila svatému poslání, Velké vizi, ale našly se i prozaičtější důvody. Někdo neuměl žít jinde, někdo, jako třeba já, neměl ze začátku ani na výběr.

Náš diákon si liboval v boji a zabíjení. Alespoň takovou představu jsem si o něm udělal na základě historek, které se ke mně donesly. My z Vyhnanství jsme ho vídali často, protože nám vozil medipacky a proviant, který nás měl udržet naživu v případě, že bychom se o to nedokázali postarat sami.

Diákon nás také učil víře. Dokázal kázat celé hodiny předtím, než nám rozdál jídlo, které některým mělo doslova zachránit život. Jeho proslovy občas nedávaly smysl, někdy blábolil. Jindy si povídal jen tak pro sebe. O tom, jestli bylo jeho kázání, historiky o životě Bezejmenného a rozmluvy se samotným Rubínovým Bohem pravdivé, nebo šlo jen o výplod chorého mozku, se dalo polemizovat. Ne nadarmo se mu přezdívalo Schyzofrenes (psáno s ypsilon). Na druhou stranu, Murock mu věřil a zdálo se, že nebyl jediný.

To, že jsem měl strávit dnešní večer s Božím komité, jak se říkalo radě starších, jsem věděl, ale nečekal jsem,

že si pro mě přijde sám summi, vůdce Klanu. Náš patron. Velký Prorok. Ten, který prý kdysi obětoval Rubínovému celé město.

Počkal na mě na hranici Vyhnanství. Trpělivě stál, dokud jsem nesestoupil z mírně se svažujícího kopce, a teprve když se tak stalo, pohnul se. Podal mi pohár s vodou.

Vděčně jsem jej přijal. „Děkuji.“

„Neděkuj,“ poučil mě. „Ber si, co je tvoje. Nikomu nic nedlužíš. Nakonec stejně zjistíš, že nic není zadarmo.“

Jistě, patrone. Díky za radu. Dobře si ji zapamatuji, stejně jako všechny další, které mi poskytneš. Jen si klidně dál myslí, že jsem zapomněl. Bud' přesvědčený, že tě chovám v té fanatické úctě jako ostatní. Já budu trpělivě čekat. A učít se. Jednou, až budu silnější a rychlejší než ty, zjistíš, kde jsi udělal osudovou chybu.

Vedl mě skrz tábor a já zvědavě kroutil krkem a snažil se zahlédnout co nejvíce ze zvyklostí života, jaký budu zanedlouho také vést – pokud vytrvám. Prošli jsme mezi stroji, vstoupili na nádvoří malého statku a došli až k ohni, jehož plameny částečně zakrývaly černé siluety. Mé místo bylo vedle Olina. Pocítil jsem závist, že byl z nás dvou předvolán jako první, ale pak jsem si všiml jeho pohledu a uvědomil si, že on závidí mně, protože jsem přišel s vůdcem. *Duchu pouště*, řekl bezhlasně mé jméno. Ignoroval jsem ho. Jména byla to jediné, co nám nikdo nemohl vzít, proto se jim přikládal velký význam. Tím, že jsem nevyslovil to jeho, jsem ho urazil a bylo jisté, že až budeme zpátky ve Vyhnanství, tak po mně půjde. Bylo mi to jedno, z něj jsem strach neměl.

Sedl jsem si, přijal plechový hrnek s kořalkou a užíval si tepla, jež sálalo z krásně hořících prken z rozštípaných vrat. Zaposlouchal jsem se do právě probíhající diskuse.

„Doufám, že se toho dožiju. Útok na megaměsto. To nebude žádný podřadný plenění, žádný nahánění sedláckých bukvic po poušti, tohle bude válka,“ mával rukama Wiadro, až drahocenný alkohol šplíchal na zem.

Wiadro Reznick byl specialista na těžbu dat ze Sítě. Vypadal přesně tak, jak bych si IT profesionála představoval. Trochu moc hubený, vesta a kabát na něm visely, jako by byly o dvě čísla větší, meče na zádech měl nakřivo. Husté, černé vlasy měl spleené v dredy, ne však úmyslně, nýbrž vinou písku a nedostatečného mytí.

„Jak megaměsto vypadá?“ zeptal jsem se. Za běžných okolností bych na právoplatné členy Klanu, natož členy Božího komité, nemohl ani promluvit, ale i to bylo výsadou těch, kteří seděli u ohně. Každý týden na to měli právo dva z Vyhnanství, aby se něco přiučili, popřípadě oživil motivaci.

„Megaměsta jsou plný nevěřících zženštilých zbabělců, který místo aby žili u země, jak je přirozený, žijou naskládáný jeden nad druhým v obřích mrakodrapech,“ zachichotal se Reznick. „Lidi jsou tam tak zdegenerovaný a rozmazlený, že si ani sami neutrou prdel. Prostě měšťáci. A představ si, že takovýhle kuřbuřti seděj na hromadách peněz, který jim vlastně ani nepatřej.“

„A komu patří?“ zajímalo mě.

„Patřej těm, kdo si je vezmou, a to jsme my.“

„Máme na to svaté právo,“ vzal si slovo Schyzofrenes. Diákon byl starý muž, možná jeden z nejstarších v Klanu. Vzadu na hlavě mu plandaly zbytky prořídlých vlasů, přes oči nosil poškrábané, vypouklé brýle. I když působil trochu nesvéprávně, o jeho schopnostech válečníka nemohl nikdo pochybovat. „Vy mladý si na to nemůžete pamatovat, ale nikdo by na to neměl zapomenout. Doba temna

byla, jako kdyby přišlo na svět samo peklo. Nastala absolutní tma. Ani Clona nebyla vidět. A zima. Každý den větší a větší. Systém zkolaboval. Zavládla totální anarchie. Každý přežíval, jak uměl.“ Když diakon mluvil, uhýbal pohledem, jako by se bál na někoho podívat. Mezitím však všichni u ohně ztichli a poslouchali. „A v té době, kdy jsme umírali a plazili se u dna, hledající Boha, oni byli zavřený ve svých bublinách a báli se. Nehnuli pro nás ani prstem. Proto jim tohle všechno, co teď mají, nepatří. Ale chceš něco povědět?“ Náhle mě provrtal pohledem. Zamrazilo mě.

„Ano,“ podařilo se mi říct.

„Oni to vědí. Ty zkurvený vládci zeměkoule s těma jejich technologiema a veškerou mocí to vědí a mají z nás, vyvrhelů a zvířat, děsnej strach!“ Najednou stál a svíral v ruce meče. Jedna z čepelí se dotýkala plamenů, ale diakon to vůbec nevnímal a upíral pohled někam do dálky.

Murock po celou dobu nehnutě seděl s rovnými zády a zkříženýma nohama, nepil, nebavil se jako ostatní. Nyní zdvihl ruku a položil ji na Schyzofrenovo předloktí. Ten se uvolnil a po chvílce se opět posadil. Ostatní u ohně tomu nevěnovali pozornost. Raději jsem odmítl další alkohol, protože jsem cítil, že mi začíná otupovat smysly. A v takové společnosti, v jaké jsem se právě nacházel, jsem si nemohl dovolit o sobě nevědět.

Olin na tom byl hůř. Po celou dobu si nápojem dodával odvalu k otázce, ale pak zničehonic usnul a teď hlasitě oddechoval.

Wiadro si sáhl do oka a natáhl ke mně špinavý prst. V záři ohně se na něm leskla sotva viditelná ploska. „Raději ne,“ řekl jsem, „mám tablet, to mi stačí.“ Wiadro pokrčil rameny a vložil si ITE zpátky do oka.

Vince Jacktown, obrovský černoš, toho také moc nenamluvil. Čistil a skládal svou zbraň – tento večer již podruhé. „Až ti příště podá čočky, vem si je,“ prohodil, aniž by vzhlédl od práce. „Možná můžeme technologií opovrhovat a nemít ji rádi, ale musíme ji používat a zlepšovat se v tom. Protože bez ní válku nevyhrajeme. Znalosti a informace jsou stejně důležitou zbraní, jako je tahle,“ zdvihl náhle znovu složenou pušku. „Právě to, že máme znalosti a svaté poslání, z nás dělá něco víc než pouhé vrahy. Něco víc než lidi, jako jsou oni,“ mávl za sebe, směrem, ze kterého se ozýval tlumený nářek znásilňované ženy statkáře. „Chápeš, co se ti snažím říct?“

Kývl jsem. Myslím, že jsem začínal chápat.

Čočky jsem si tedy znovu vyžádal a jednu si nasadil. Systém se přizpůsobil novému uživateli a nabídl mi styly zobrazování. Chvilí mi trvalo, než jsem si zvykl na to, že stačí pomyslet na úkon, aby byl vykonán. Omylem jsem zvolil špatnou nabídku a obraz se mi promítl před levé oko a tím mi rozhodil vidění. Na výběr byly stovky režimů, abych ale mohl využívat všechny, potřeboval bych obě čočky. Zvolil jsem si jednoduché překrytí. Obraz se promítal na sítnici transparentně, takže jsem mohl vidět i normálně. Kontrast se zvyšoval u objektů, na které jsem se soustředil, ať už na Síti, nebo v realitě. Konečně se mi objevily výsledky, které mi vyhledal Wiadro, na téma megaměsto. Ohromilo mě množství animací, které mě doslova zaplavilo. Probíral jsem se snímky a nemohl uvěřit tomu, že zobrazují skutečná místa.

Pak jsem musel ITE vrátit.

Slunce už zapadlo, takže jsem neměl brýle. Patron je však nenosil ani přes den. I teď hleděl vzhůru do tmy, jako by tam viděl něco, co obyčejný smrtelník nemohl. Byl to

jediný člověk, o kterém jsem kdy slyšel, že hleděl na oblohu bez brýlí a nezbláznil se.

„Tak co dneska vidíš, příteli?“ zeptal se Vince. Byl jedním z těch, kteří si mohli takové chování dovolit. Summi mlčel a my všichni vyčkávali. Přiložil jsem poslední kusy prken.

„Krvavé žíly,“ promluvil hrdelním hlasem Murock. „Pulzují. Čas se krátí. Nesmíme otálet. Až se naplní, bude už pozdě.“

Olin vyprskl smíchy. Ani jsem si nevšiml, že se probral. „Co to má jako bejt? To je největší blbost, jakou jsem kdy slyšel,“ dodal s opovržením. Viděl jsem, jak všichni ztuhli. Diákon vypadal, že na Olina skočí a roztrhá ho holýma rukama. Vyvrženec si toho nevšiml, místo toho pokračoval: „Čekáme tu hodiny na moudrá slova patrona a to má být ono?“

Murock vypadal, že ho ani neposlouchá, avšak Vince na mne významně pohlédl. Po chvíli mi to došlo. Uvědomil jsem si, že k tomu tak jako tak dojde, záleží pouze na tom, zda takovou čest přijmu.

Nahnul jsem se, jako že chci prohrábnout oheň, a opatrně si nasadil rukavici s kovovými hroty, kterou jsem ukradl neopatrnému Vyvrženci. Běžel si pro potraviny a nezamaskoval důkladně svůj úkryt. Vyrobil tu rukavici šikovně, ale já měl v plánu ji s pomocí několika hřebíků, které jsem posbíral z ohořelých prken, ještě vylepšit.

Olin byl silnější než já, to jsem musel uznat. Nikdo ve Vyhnanství se mu přímo nepostavil. Proto ta opatrnost. Možná zbytečná, Olin si mě vůbec nevšiml. Prohrábl jsem oheň, počkal jsem, až začne pít, a ve správnou chvíli jsem se ohnal a praštil do plechového hrnku, který mu vyrazil pár zubů. Překulil jsem se na něj, semkl ho stehny a začal

ho mlátit do obličeje a do krku. Zdvihl ruce v obranném gestu. Matně jsem vnímal nadšený pokřik a povzbuzování, který se okolo rázem strhnul.

Nesnažil jsem se ho nějak takticky oklamat, vsadil jsem na okovanou rukavici a vší silou ho mlátil do předloktí, obličeje, kamkoliv to šlo. Snažil se bránit, ale alkohol mu zpomalil reflexy, navíc mu krev natekla do očí a nic neviděl. Zdálo se mi, že to trvá věčnost, zuřivě se snažil vyprostit; měl jsem co dělat, abych se na něm udržel. S každou další ránou byl však slabší, až ochabl úplně.

Prudce jsem oddechoval. Bolely mě svaly a navzdory rukavicím i klouby.

Zkusil jsem mu nahmatat puls. Byl mrtvý. Podruhé jsem zabil. Poprvé holýma rukama.

Když jsem byl později nad ránem, po kterém měl následovat další parný den, schoulen pod tenkou dekou před skučícím větrem a nedokázal potlačit slzy, nemohl jsem nemyslet na jeho tvář, na ten výraz, když jsem neopětoval jeho pozdrav. Ale to bylo až později.

„Nedosáhl *Viad Interit*, Čisté smrti. Odnes ho, později bude zakopán, aby jeho duše nenašla Rudou bránu. Můžeš si vzít, co bylo jeho.“

Měl u sebe sice pár věcí, které bych mohl upotřebit, ale rozhodl jsem se, že mu je nechám. Přišlo mi to tak správné. Popadl jsem ho za ruce a odtáhl do chlívku vedle nahých těl sedláka a jeho synů. Dalo mi to zabrat.

Murock dal kolovat další láhev a začali jsme pořádně pít.

Kvůli Olinovi nikdo netruchlil. Jiné by to bylo, kdyby byl členem – to by musel proběhnout soud – ale Vyvržence nebyla žádná škoda. Kdybych se byl opil já a ventiloval některé ze svých názorů na víru, skončil bych ve chlívku já. Pak by se na mě zapomnělo.

Sledoval jsem diákona, jak se zanícením sype zrnka soli do kovového kotlíku. Vařil skleněnou polévku – tak se říkalo vývaru z hmyzu nachytaného do sklenic zakopaných v zemi. Bylo zajímavé pozorovat zkušeného člověka, bojem zrozeného válečníka, jak s urputnou přesností odpočítává jednotlivá zrnka soli. Zanedlouho se po okolí začala linout mastná vůně.

Reznick vstal. Měl jsem za to, že si jde odskočit, ale když se vrátil, prozradil ho šibalský výraz ve tváři.

„Z Erika nám vyrostl muž, jak sám ostatně dokázal,“ prohlásil, aby to všichni slyšeli. Přestože sotva chodil, dvakrát si mezitím přihnul. „Prej je v Pustině jako doma a v boji o přežití se mu sotva kdo vyrovná. Proto se mu taky říká *Duch pouště*. Teď je na řadě další věc, kterou nám dokáže, jestli z něj bude pravý bratr.“

Vince se usmál a odhalil bílé zuby, aniž by zdvihl pohled od pušky.

„Jelenu, nespíchej nikam, Erik by od tebe něco potřeboval.“ Wiadro před sebe strčil hubenou ženu, minimálně dvakrát starší, než jsem byl já sám.

„A co?“ zeptala se měkkým hlasem.

„Co asi, ušít šálu!“ Wiadro ji chytl za boky a natočil ke mně. „Je trochu... úzkoprsá,“ zachichotal se, „ale furt lepší než její sestra, ta je falešná od koz až po mozek. Ale tobě by mohla stačit. Teda pokud nejseš buzna.“

Pár mužů, kteří vyrabovali poslední prostory v prvním patře statku, vytušilo zábavu. Opřeli se o parapet a začali pohvizdovat a povzbuzovat. Pod nimi na dvorku se usídlil zbytek žen, které také Jelenu sledovaly. Starší s neutrálním výrazem, ty mladší vyděšeně.

Jelena se ke mně otočila. Pod krepkou klobouku upleteného ze suchých větviček jí zajiskřily oči. „Ráda.“ Cítil

jsem, jak se mi do tváří hrne krev, ale nedokázal jsem tomu zabránit.

„Chceme to vidět, ať zůstane,“ vykřikl někdo z mužů a Wiadro hned souhlasil.

Jelena se zarazila, ale rychle se vžila do role a ladným pohybem shodila šaty na zem. Stála tam úplně nahá, naskočila jí husí kůže. Poprvé jsem viděl ženské tělo v celé jeho kráse. V temně žlutém svitu ohně vypadalo jako tělo bohyně vášně.

Sklonila se ke mně a sedla mi do klína. „Takhle ji to ani bolet nebude,“ zachechtal se někdo, ale to už jsem se do ní vnořil, omámený tak, že mi ani nevadil smích a hulákání ostatních.

4

NIKKOL
(R. 46 PO D. T.)

Bylo teplo. Můj sněhobílý kabátek z inteligentní samočisticí látky sice teplotu reguloval, avšak na tvář a ruce se mi lepil horký vzduch. Seděla jsem na lavičce v parku na střeše Central Toweru a kochala se výhledem na Oponu. Měla jsem sice hodně práce, ale každý den jsem si dovolila na chvíli vypnout. A to doslova. Záplava informací proudících do mého mozku, tony dat zobrazených na mé sítnici a neustálá pozornost a nutnost se rozhodovat mne zmáhaly více, než mi bylo příjemné. Předražené, zpola legální stimulanty, které jsem si nakoupila, sice dočasně pomáhaly, ale červený vykřičník na mém zdravotním a stravovacím programu už blikal tak výstražně, že se to nedalo ignorovat. Na statistiky příjmů výživových látek jsem se bála podívat. Bylo zřejmé, že bych o své tělo měla více dbát, ale já se prostě nemohla přinutit myslet na jídlo, když se přede mnou otevíral svět nekonečných možností... a problémů.

Do měkké hlíny u mých nohou přistál opeřenec. Diagnostický plugin ho analyzoval a zobrazil mi sloupek informací. *Holub domácí, Columba livia f. domestica*. Pozoruhodné bylo, že holubi byli jedním z mála druhů ptáků, kteří dokázali ve městech a pod Oponou přežít – a nikdo vlastně nevěděl proč.

Podle harmonogramu mne čekalo pravidelné cvičení

a studium sociologie, jež bylo mým koníčkem a které nevyžadovalo tolik pozornosti. Ale ještě jsem měla chvilku čas, tak jsem si otevřela dokumentární kanál chlapce z předměstí asociace megaměsta Nové Dillí, který se živil virálním obchodem a sběrem PET lahví. Popisoval degeneraci a mutaci u lidí vystavených dlouhodobému vlivu záření Opony přímo v terénu. Měl aktivované reálné sdílení, takže jsem se mohla připojit a dívat se přímo jeho očima. Situace v bývalé Indii nebyla nejlepší. Z posvátné řeky Gangy zbyl jen posvátný potůček a mnoho lidí to považovalo za špatné znamení. Tento chlapec při svých toulkách ghettem jen s vystřelovacím paralyzérem a lisem na lahve často riskoval vlastní život. Možná proto měl jeho kanál takovou sledovanost.

Parkem prošla skupina lidí, od nichž se oddělil mladý kluk. Pohyboval se rozvážným krokem připojeného člověka. Došel blíž a posadil se ke mně. Vylovil z kapsy jablko a zakousl se do něj. Jmenoval se Stievie V. a bylo překvapivé, jak málo měl o sobě na Síti informací. Nebylo výjimkou, že na sebe někteří neprozrazovali příliš mnoho, ale většina identit o sobě sdílela alespoň obecné informace. Jedna z věcí, kterou tam o sobě uvedl, mne však zaujala.

„Tvůj otec pracuje v úřadu pro kontrolu počasí? To je zajímavé.“

„Ehm... zdravím, Nikkol. Ano, je to tak. Zatím mu jen pomáhám, ale jednou po něm jeho funkci převezmu.“

„Jak to, že jsem o tom ještě neslyšela?“

„Ty jsi snad slyšela o všem?“ Smál se a slušelo mu to.

„Ano, skoro. Alespoň povšechně.“

Úsměv z jeho tváře zmizel.

„Dělám si z tebe legraci,“ řekla jsem. „Pověz mi, jak je to s tím počasím,“ pobídla jsem ho.

„Kvůli drastickému úbytku populace už není tento obor tolik respektovaný, o výzkumu ani nemluvě, ale stále je nezbytný. Například jídlo. Hladomory jsou už sice minulostí, ale nikdo nechce jíst pořád výrobky z mořských řas a sóju. Stále je potřeba potravinu pěstovat. A představ si, že by plodiny na plantážích pro polovinu populace zahynuly jenom proto, že by nepršelo...“

„Řekni mi o tom víc.“

„Kvůli skleníkovým plynům se zvýšila celková teplota na Zemi a Opona tomu samozřejmě ještě napomohla. Nebýt řízených dešťů a geneticky upravených bakterií ve vodě, Amazonie by se dávno stala obrovskou pouští, což by samo o sobě znovu ovlivnilo globální oteplování. To není dobré pro nikoho. Většina pevnin je suchá a nezaprší tam celý rok, nebo jde o opačné extrémy. Například Japonsko decimují obrovské uragány a cyklony. S tím souvisí spousta dalších věcí, jako třeba úmrtí způsobená nemocemi, které přenášejí komáři. A kdyby nenastal tak razantní úbytek obyvatelstva, nastal by problém i s pitnou vodou. Věděla jsi například, že celá polární čepice v létě zmizí?“

Podívala jsem se na něj. Měl kudrnaté vlasy, husté obočí a tak zapálený výraz v očích... Ted' ani nebyl připojený, všechno si to pamatoval!

„Ehm,“ odkašlal si nesměle, „prostě, přežití lidstva není tak zaručené, jak by se mohlo zdát, a my si nemůžeme dovolit nechat náš osud na libovůli přírody. Někdo to musí kontrolovat.“

„To máš zřejmě pravdu.“

„Nemusí to být nutně špatně,“ řekl. „Podívej se na tohle jablko.“ Ukázal mi rudý plod, do kterého se ještě nestihl zakousnout. „Je větší, chutnější, lesklejší a navíc obsahuje

více vitamínů než jablka původní. Jenže stále potřebuje k růstu vodu.“

Od té doby jsme se v parku na střeše Central Toweru setkávali pravidelně. Procházeli jsme se po zelených mostech nebo spojovacích plošinách mezi mrakodrapy, sledovali trpytící se Oponu snad z každého místa v rozlehlých sadech od Rocco Structure až po ostny stavebních jeřábů na střechách komplexů September Buildings, venčili Jonase nebo jen tak seděli, mlčky pracovali a drželi se za ruce. Stievie často mluvil o tom, co ho zajímalo; vyprávěl mi o tajném Core webu, další části internetu, do které jsme neměli přístup, nebo o vesmíru a hvězdách a o jejich údajné kráse.

Byla jsem zrovna uprostřed povinné lekce společenské etikety, když mi dešifrovací program ohlásil další selhání. Snažila jsem se prolomit bezpečnostní systém naší domácnosti, protože se v ní nacházelo nějaké médium, do kterého jsem neměla přístup, a já byla hrozně zvědavá, co se v něm skrývá. Beztak jsem měla podezření, že pěstouni *chtěli*, abych kódy prolomila. Přece musel existovat způsob, jak uchovat informace, aniž bych se o tom dozvěděla.

Jako by to tušila, zavolala mi Clair. Že prý mám na ně počkat doma, musí mě někam vzít. Z vlídného hologramu se nedalo moc vyčíst, pokud si to uživatel vyloženě nepřál – zdálo se mi však, že je nervózní.

Šla jsem tedy domů. Nakrmila jsem Jonase a čekala. Pohledem jsem zavadila o květinu, kterou jsem dostala k narozeninám. Jednalo se o čirý autonomní box, ve kterém rostla azurově modrá orchidej. Ph vody i hlíny bylo v zelených hodnotách, odvlhčovač a hydroponie taktéž. Květ

rostl v izolaci, předurčený k dokonalosti, bez potřeby vnějšího zásahu. *Možná máme něco společného.*

Když pěstouni přiletěli, byli roztržití a celí nesví. Na mé otázky, kam jedeme, mi odpovídali vyhybavě. *Stalo se něco v práci, došlo mi. Ale co s tím mám společného já?*

Odvedli mne do garáží a spěšně jsme odlétli do vlažného podvečera. Pěstouni se sice chovali divně, přesto jsem byla ráda, že jsem je viděla, protože se to moc často nestávalo.

„Co se děje, Henry?“ zkusila jsem to ještě jednou.

Henry mne ignoroval a otočil se ke Clair. „Myslím, že bychom jí to měli říct.“

Clair prudce trhla hlavou, až se jí zčeřilo blondáté mikádo, než se zase ustálilo ve svém obvyklém tvaru. „Víš lépe než kdo jiný, že ještě není správná doba.“ Verbální konverzace dál už neprobíhala, ale podle jejich rozhněvaných výrazů jsem usoudila, že jejich hádka teď pokračuje online.

Přistáli jsme na nejnižší Páté avenue, protože si Henry potřeboval něco vyřídit. Mezitím jsem se rozhlížela z okna, protože jsem tady dole byla asi jen třikrát v životě. To, co jsem viděla, se mi nelíbilo. Lidé z nižších tříd, špinaví a pomatení, bloumali po ulicích a vrhali kosé pohledy, obzvláště naše vznášedlo přitahovalo pozornost. Samotná ulice, na které jsme stáli, se táhla tak daleko do obou stran, že jsem neviděla konec. V silnici byly díry, stejně jako ve všem okolo. Ve výlohách, samotných budovách i v oblečení lidí. Všude se válely odpadky a světla z obrovských poutačů ozařovala ulici více než samotné slunce. Byly to reklamy na válku, jako například: *BRÁŇTE SVOU SVOBODU, NIKDO JINÝ TO ZA VÁS NEUDEĚLÁ!* nebo reklamy na plazení dětí, jako předkloněná sestřička v pod-

vazcích, se stetoskopem kolem krku, proklamující: *BEZ OCHRANY JE TO VĚTŠÍ ZÁBAVA!* nebo policistka s laškovně položeným jazykem přes horní ret, ujišťující nás, že *NE ZNAMENÁ ANO!* A pod tím vším se skvěla široká tabule s blikajícím nápisem: *NOVÁ COCA-COLA S PŘÍCHUTÍ KRŮTÍ ŠUNKY!*

Většina z těch lidí, potulujících se kolem, zřejmě uvízla na Síti a o svoje fyzično se moc nestarala. To mi připomnělo, že už bych vážně měla začít zdravěji jíst.

Henry se vrátil, rychle přeběhl ulici a zavřel se dovnitř.

„Proč na nás tak zírají?“ zajímalo mě. Několik postav, zahalených v kapucích, nás pozorovalo, někteří se klepali zimou, ale jinak se ani nehnu.

„Závidí nám,“ řekl Henry a bylo na něm vidět, že se uvnitř uvolnil.

„Jsou chudí?“

„Ano, odmítli se zařadit do systému.“

„A my jsme se neodmítli zařadit do systému?“

„Jsou různé způsoby nesouhlasu, holčičko.“ Clair po něm strelila pohledem.

Vyrazili jsme. Clair mi na předním skle navolila televizi, ale nesledovala jsem ji. Už dávno jsem pochopila, že ve vysílaných pořadech nikdy nešlo o kvalitu, ale o množství prezentovaných produktů, které se daly pomocí interaktivního prostředí okamžitě nakupovat.

Mne více zajímalo, jak to vypadá venku.

Nad námi byl nezvyklý provoz a počítač vyhodnotil jako nejrychlejší cestu po zemi. Vybočili jsme a těsně nad rozpraskaným asfaltem se vydali na sever.

Spatřila jsem muže, který vkročil do vozovky. Často se stávalo, že chodci přecházeli přes silnice, jak se jim zlíbilo – pravděpodobnost srážky byla nulová. Tento muž se však

postavil před nás a zůstal stát, jako by na nás čekal. Líně si položil na rameno kovovou trubku, jejíž konec namířil na nás. Naši nic neviděli, protože byli připojení.

Pak to šlo ráz na ráz.

„Zvedni to! Zvedni to!“ hystericky křičel Henry, nevím, jestli na počítač, nebo na Clair.

V ústí chlapovy kovové trubky se rozsvítilo. Letěla na nás raketa.

Podsvícení vozu zčervenalo a začali jsme prudce stoupat. Počítač provedl úhybný manévr, ale raketa také zatočila a narazila do nás. To už se okolo mne nafoukly pásy a já viděla rozmazaný svět, jak se točí šílenou rychlostí. Jako by se obrazovky všech stěn přepnuly na nějaký nevkusný a agresivní spořič.

Zastavili jsme tak rychle, jako jsme se roztočili. Vnitřek vozu ovládlo panické ticho. Henry prudce oddechoval. Svět se naposledy otočil a nekonečné purpurové plátno se stalo zemí.

„Jste v pořádku?“ zeptala se Clair. I když visela hlavou dolů, její účes neztratil tvar.

Venku jsem spatřila bosé nohy. Přiklusaly po asfaltové obloze a vířily bronzové krystalky písku, které vytvářely miniaturní vlnky a obrazce. *Proč nemá boty?*, napadlo mě.

Jako kdyby někdo ťukal – takový dutý, stydlivý zvuk jsem uslyšela pod sebou a vzápětí začaly vzhůru na nártý těch nohou padat lesknoucí se špony, odrážet se a kutálet po silnici, poháněné větrem.

„Zůstaňte v klidu, sem se nedostanou,“ pravil Henry, ale z jeho hlasu zněl strach tak jistý, že jeho prohlášení mělo opačný účinek.

Ve sněhobílém obložení vznášedla, kousek za Clairčinou hlavou, vznikl kruh barvy ohně, byl jasnější a jasnější, až

mi musel systém snížit kontrast, aby nedošlo k poranění očí. Stalo se to neskutečně rychle. Ze žhavého prstence se vynořila čepel, připomínající špičku meče. Podivné ostří bylo průsvitné, jako pírka holubů adaptovaná na změněné sluneční světlo. Rána ve stěně se rozšklebovala a zvětšovala, až jsem spatřila kus Opony. Zároveň dovnitř pronikly zvuky vzdálených klaksonů.

Clair! chtěla jsem vykřiknout, ale místo toho jsem se s ní spojila. Neodpovídala mi, plně se soustředila na spouštění vyčkávacích programů, které shromažďovaly různorodá data, většinou zaheslované odkazy, kompilovaly je a zasílaly do vzdáleného úložiště. Chtěla jsem ji varovat před nebezpečím, ale ignorovala mě. Vzápětí mi došlo proč. Má nevlastní matka s touto situací počítala a byla na ni připravená. Formátovala svá úložiště, aby se nikdo nemohl k informacím dostat. Počítala s tím, že za pár chvil zemře.

Henry bojoval s ovládním vozidla. Viděla jsem, jak se chaoticky přehrabuje v nouzových protokolech a záchranných profilech systému, aniž by něco skutečně udělal. *On panikaří!* došlo mi. Počítač automaticky navrhoval a měnil záchranné strategie v závislosti na míře ohrožení cestujících, které by už dávno vykonal, kdyby ho Henry neblokoval! Mohla jsem to udělat i já... ale váhala jsem. Henry byl zkušenější a nemohla jsem vědět, jestli mi něco neuniká, jestli Henry svým jednáním náhodou někam nesměruje.

Otvor se roztekl na velikost víka od kanálu. Muž, vlastně to byl ještě chlapec, upustil řezák lhostejně na zem a horní polovinou těla se nasoukal dovnitř. Clair vykřikla, začala se bránit, podařilo se jí přitisknout mu ruku s ohryzanými nehty na rozžhavený okraj otvoru.

Vnitřkem se šířil bílý protipožární plyn, ale já přesto

dobře viděla, že chlapec necítí bolest. Kůže na dlani se mu škvařila, ale on si toho ani nevšiml a snažil se Clair vytáhnout ven. Následující scéna se mi nesmazatelně vypálila do mozku. Clair si z krku strhla řetízek, hodila ho po mně a poddala se útočníkovi.

Chtěla jsem se nahnout dopředu, ale zapomněla jsem, že jsem stále připásaná. Bezmocně jsem s popruhy bojovala, ale nemohla jsem je odepnout. Nezbývalo mi než sledovat, jak útočník vleče mou nevlastní matku ven.

„Ne! Prosím!“ Zmocnil se mě příšerný strach. Průřez ve stěně vznášedla mi dovoloval jen výhled na Clairiny nohy v tělových punčoškách, které sebou zmítaly a bezmocně kopaly na všechny strany. Následovala rána, Clairiny nohy se přestaly zmítat a ochable padly na zem. Byla mrtvá.

Než však Clair skonala, stihla udělat ještě jednu věc. Netuším jak, ale přerušila Henryho spojení s vozem a automatický záchranný systém naskočil. Vznášedlo se okamžitě rozpohybovalo, i když bylo těžce poškozeno. Celá levá strana se nevznesla a zůstala na zemi. Táhlo ji to po vozovce za hlasitého skřípění a úpění vnějších kovů. Chvíli se zdálo, že se budeme jen točit dokola, ale pak se pohyb vyrovnal.

Já i Henry jsme pořád zůstávali připoutáni, a tak systém využíval veškerou energii, aby nás dostal co nejdál od nebezpečí. Další útočníci pravděpodobně běželi za námi, ozývala se střelba, všechno se klepalo a drnčelo. Teprve teď jsem si uvědomila, jak je všechno skutečné, že se to doopravdy děje. Bylo to jako úder surové reality, probuzení do opravdového světa. Cítila jsem bušení vlastního srdce, udělalo se mi zle.

Vozidlo neustále zrychlovalo. Dovnitř stále brutálněji vnikal vzduch, až mi poletovaly vlasy a z toho řevu mi za-

léhaly uši. Poslední, co jsem viděla, než jsem zavřela oči, bylo, že se řítíme vstříc budově takovou rychlostí, že se jí už nebude možné vyhnout. Počítač vůbec neměl snahu brzdit.

Prorazili jsme výlohu obchodu a vletěli mezi regály. Znovu jsem otevřela oči, protože nevědět, co se děje, bylo ještě horší. Rudé podsvícení se rozblíkalo. Řídící jednotka na vteřinu vypnula pravou část antigravitačního podvozku a vůz se přetočil a tvrdě dopadl na zem. Jen díky tomu nás těsně minula druhá raketa a narazila do kovových schodů vinoucích se do vyššího patra. Exploze nás odmrštila hlouběji do nitra obchodu. Kolem létaly boty, hořící krabice, stoly a vitríny, na dlouhých kabelech se houpaly moderní závěsné lampy a zběsile poblíkávaly. Střela urvala točité schody a zkroutila je do železného chuchvalce, napodobujícího styl moderního umění.

Otvorem dovnitř vletěl doutnající saténový polštářek a naplnil vzduch štiplavým kouřem. Protipožární systém tentokrát nespustil. Křečovitě jsem se držela popruhů a modlila se, ať už je konec. Odpovědí mi bylo kvílení drceného skla a vřískot o sebe drhnoucích materiálů setrvačnou silou hnaného vaku. Až jsme konečně zastavili. Udělalo se mi ještě hůř a z černého dýmu všude kolem se mi chtělo zvracet, ale měla jsem svaly tak stažené, že to nešlo. Henry zafňukal.

Páchnoucí kouř se pomalu rozplynul a já uviděla, že jsme prorazili druhou stranou stěnu z trapézového plechu a dostali se zase na ulici. Ozývaly se různě naléhavé způsoby pípání, jak základní systémy vozu hlásily poškození. Henry se vzpamatoval a začal zlostně bušit do ovládacího panelu. Mechanický zvuk prořal náhodnou chvilku ticha, střecha odletěla pryč a nade mnou se otevřel volný prostor.

Čekalo mě milé překvapení. Všude okolo nás, nad zemí i ve vzduchu, visely dvou a čtyřmístné opancéřované kluzáky příslušníků bezpečnostních složek SS – Security Service.

Jsmo zachráněni. Počítač vyslal nouzový kód už na začátku napadení, ale pomoc není samozřejmá. Záleží na postavení, ale hlavně taky na penězích. Pokud na to dotyčný neměl, nikdo mu nepomohl.

Trojice útočníků se vynořila z dýmu unikajícího z proražené zdi a zamířila k nám. Byli ze tří čtvrtin obklíčeni, ale vůbec si toho nevšimli. Neschovávali se, neváhali.

Security Service, z nostalgie přezdívaný policie, také ne. Zaznělo jedno strohé varování, a když se minulo účinkem, spustily tři nejbližší kluzáky palbu. Pak se přidali ostatní, municí koneckonců platil zákazník. Okolo mladého muže, který nesl raketomet, vybuchoval asfalt a létal vysoko do vzduchu, jak se střelec zastřeloval. Účinky palby byly ničující. Kulka roztrhla rouru na rameni, rozdrtila klíční kost a vnikla do těla. Druhou stranou vylétla ven, utrhla mu nohu a vytáhla z něj kus nějaké vnitřnosti. Trvalo to jen pár vteřin a všichni tři byli roztrháni v oblacích prachu a kusů vozovky.

Když jednotky zabezpečily oblast, podívala jsem se na Henryho. Byl bledý jako mrtvola a nebylo to jen prachem, který ulpěl na něm i na všem okolo. Vyhýbal se mému pohledu, protože věděl, že Clair je mrtvá jeho vinou.

„Co to bylo za lidi? Proč nám chtěli ublížit?“ musela jsem vědět.

Sebral všechnu odvalu, zdvihl ke mně oči a zamumlal: „To je právě to, co budeš muset zjistit, Nikkol.“